

PRESSMEDDELANDE nr 50/24

Luxemburg den 21 mars 2024

Domstolens dom i mål C-61/22 | Landeshauptstadt Wiesbaden

Kravet på att identitetskort ska innehålla två fingeravtryck är förenligt med de grundläggande rättigheterna avseende respekt för privatlivet och skydd av personuppgifter

EU-domstolen finner dock att den förordning som föreskriver denna åtgärd inte har antagits på korrekt rättslig grund och slår därför fast att den av det skälet är ogiltig. Samtidigt beslutar EU-domstolen att verkningarna av förordningen ska bestå till och med den 31 december 2026, så att unionslagstiftaren kan anta en ny förordning på korrekt rättslig grund.

Kravet på att identitetskort ska innehålla två fingeravtryck är förenligt med de grundläggande rättigheterna avseende respekt för privatlivet och skydd av personuppgifter. Denna åtgärd motiveras av målet att motverka tillverkning av falska identitetskort och identitetsstöld samt av målet att uppnå interoperabilitet mellan olika kontrollsystem. EU-domstolen finner dock att den förordning som föreskriver skyldigheten att införa fingeravtryck i identitetskort har antagits på felaktig rättslig grund och därmed enligt fel typ av lagstiftningsförfarande. Domstolen slår därför fast att förordningen av det skälet är ogiltig. Samtidigt konstaterar EU-domstolen att allvarliga negativa konsekvenser skulle kunna uppkomma om ogiltighetsförklaringen gällde med omedelbar verkan. Den beslutar därför att verkningarna av förordningen ska bestå till dess att en ny förordning träder i kraft, dock inte längre än till och med den 31 december 2026.

En tysk medborgare hade ansökt om att den behöriga myndigheten (Wiesbadens stad) skulle utfärda ett nytt identitetskort till honom, som inte innehöll hans fingeravtryck. Myndigheten avlog denna ansökan och den berörda personen överklagade avslagsbeslutet till domstol.

Den tyska domstolen har i samband med handläggningen av målet om detta överklagande begärt att EU-domstolen ska pröva giltigheten av den EU-förordning som föreskriver en skyldighet att införa två fingeravtryck i lagringsmediet i identitetskort.¹

EU-domstolen gör efter en fördjupad prövning av giltighetsfrågan följande bedömning. **Skyldigheten att införa två hela fingeravtryck i lagringsmediet i identitetskort utgör en begränsning av de grundläggande rättigheterna avseende respekt för privatlivet och skydd av personuppgifter**, vilka garanteras i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna.

Införandet av fingeravtryck i identitetskort är dock en åtgärd som motiveras av målet att motverka tillverkning av falska identitetskort och identitetsstöld samt av målet att uppnå interoperabilitet mellan olika kontrollsystem. Denna åtgärd är nämligen ägnad att och nödvändig för att uppnå de eftersträlvade målen och kan inte anses vara oproportionerlig i förhållande till dessa mål.

Införandet av fingeravtryck i identitetskort bidrar i synnerhet till att motverka tillverkning av falska identitetskort och

identitetsstöld. Åtgärden är i så måtto ägnad att bidra till att skydda de berörda personernas privatliv och, i ett större perspektiv, till att motverka brottslighet och terrorism. Åtgärden gör det dessutom möjligt att tillgodose alla unionsmedborgares behov av att kunna identifiera sig på ett tillförlitligt sätt och bidrar därmed till att underlätta för unionsmedborgarna att utöva sin rätt att fritt röra sig och uppehålla sig inom EU. De mål som eftersträvas med denna åtgärd är således av särskild betydelse inte bara för unionen och medlemsstaterna, utan även för unionsmedborgarna.

Ur identifieringssynpunkt skulle det vara mindre effektivt om lagringsmediet i identitetskort enbart innehöll en ansiktsbild istället för både en ansiktsbild och två fingeravtryck, eftersom faktorer som åldrande, livsstil, sjukdom eller kirurgiska ingrepp kan förändra ett ansiktets anatomiska egenskaper.

Den aktuella **förordningen antogs** däremot **på felaktig rättslig grund**² och därmed enligt fel typ av lagstiftningsförfarande, det vill säga enligt det ordinarie förfarandet i stället för ett särskilt lagstiftningsförfarande som bland annat kräver enhällighet i rådet. **EU-domstolen slår således fast att förordningen är ogiltig** av det skälet.

EU-domstolen gör dock följande bedömning vad gäller det aktuella fallet. **Om förordningen förklarades sakna giltighet med omedelbar verkan skulle detta kunna medföra allvarliga negativa konsekvenser för ett stort antal unionsmedborgare och för deras säkerhet** inom området med frihet, säkerhet och rättvisa. **Verkningarna av förordningen ska därför bestå till dess att en ny förordning – antagen med stöd av korrekt rättslig grund – träder i kraft, vilket ska ske inom skäligen tid, dock senast den 31 december 2026.**

PÅPEKANDE: Begäran om förhandsavgörande gör det möjligt för domstolarna i medlemsstaterna att, i ett mål som pågår vid dem, vända sig till EU-domstolen med frågor om tolkningen av unionsrätten eller om giltigheten av en unionsrättsakt. EU-domstolen avgör inte målet vid den nationella domstolen. Det är den nationella domstolen som ska avgöra målet i enlighet med EU-domstolens avgörande. Detta avgörande är på samma sätt bindande för de övriga nationella domstolar där en liknande fråga uppkommer.

Detta är en icke-officiell handling avsedd för massmedia och den är inte bindande för domstolen.

[Domen i fulltext och eventuellt en resumé av domen](#) publiceras på webbplatsen CURIA dagen för avkunnandet.

Kontaktperson för press: Gitte Stadler ☎(+352) 4303 3127

Bilder från uppläsningen av domen finns tillgängliga på "[Europe by Satellite](#)" ☎(+32) 2 2964106

Håll dig uppdaterad!

¹ Europaparlamentets och rådets [förordning \(EU\) 2019/1157](#) av den 20 juni 2019 om säkrare identitetskort för unionsmedborgare och uppehållshandlingar som utfärdas till unionsmedborgare och deras familjemedlemmar när de utövar rätten till fri rörlighet.

² Europaparlamentet och rådet antog nämligen förordningen med stöd av artikel 21.2 FEUF, som rör unionsmedborgarnas rätt att fritt röra sig och uppehålla sig inom medlemsstaternas territorier. Korrekt rättslig grund är dock den mer specifika bestämmelsen i artikel 77.3 FEUF, som rör området med frihet, säkerhet och rättvisa och, närmare bestämt politik som gäller gränskontroll, asyl och invandring. I den bestämmelsen anges ett särskilt lagstiftningsförfarande som bland annat kräver enhällighet i rådet.